

IL·LA MORT

M'ACARONA

ELS CABELLS

SOMNIS I NOMÉS SOMNIS

- Té meuca, un ram de flors pansides, petúnies lletges, és el millor regal que mai ningú et farà. La teva vida val menys de mig cèntim i per fornicar amb tu, no s'ha de ser gaire més llest que una mosca.

Em mossegava el llavi inferior inquieta i s'escolà del meu ull una llàgrima fràgil i pura.

- Mai ningú no t'estimarà, la vida et va gran i aquesta vida que vius, no la mereixes, per ser com ets.

Em vingueren ganes d'emmetzinar-lo o de pintar-li la cara amb un retolador permanent; matar-lo.

- Què fas? Vols barallar-te? Ni t'hi escarrassis. Ets dona i jo un home fort, ets una desgraciada i em fas molta pena, per això no em molestaré, pegant-te i deixant-te desfigurada i essent encara més lletja.

Vaig veure un glop d'aigua i els plors sufocats i cristal·lins s'hi confonien en xocar amb el got de vidre.

- I aquests brams? Ets un cadàver que per alguna estranya raó encara sospires, Déu no trigarà a trobar-te i fer-te pagar els pecats aquí a la Terra, com Zeus castigà a Prometeu enviant-lo al Caucas perquè una àliga es mengés el seu fetge cada dia.

Finalment vaig decidir apagar la televisió. Aquesta escena estava agafant un camí que no m'atreia gaire, i feia estona que tenia ganes d'aixecar-me i pasturar. Amb un somriure vaig pujar les escales per endinsar-me en un món on entre tots aquells cubells d'escombraries de ferro ondulat vell, jo era com un nenúfar flotant enmig d'un estany d'aigua tèrbola.

Aquelles quatre parets, bé tres i una finestra que dóna al mar, són les que em protegeixen, les que em consolen quan estic trista, les que m'acaronen els cabells quan la passió per viure s'escola per una escletxa de llum o quan la nit esdevé negra perquè he girat el calidoscopi i el temps passa sense detenir-se per mi.

Vaig obrir la finestra per collir una taronja. Quin color tan viu i intens, brillant i bell. La brisa m'eixugava encara aquelles llàgrimes, que persistien sobre la meva pell, quan els meus ulls les havien deixat marxar. La peça de fruita es passejava per la meva cara conduïda per les meves mans. Primer el front, baixant pel nas, deturant-se per ser olorada i arribant a les galtes rosades seguint encara per damunt dels meus llavis.

Llavors somio. Somio.

Els versos, les històries, els desitjos, les al·lucinacions, les cançons i la vida mateixa són fulles, sentiments i més fulles de cendra cremada, fosca i oblidada.

Voldries viure feliç sense maldecaps ni tortures, però no pots perquè n'ets un esclau, un esclau encadenat a una vida que no vols i en un món que no és ni teu.

- Porti'm un te de maracuyà.

Les fulles de gustos exòtics barrejades amb el te dibuixen paraules i enunciats que no comprenc i no puc llegir.

Els núvols expressen oracions infinites i anhels nous que no sento i no vull viure.

Els graffitis de "El Barrio" donen i deixen veure les preocupacions dels artistes que els han pintat. Desgraciats! No tenen res més a fer que escriure gargots?

Uns a la paret, altres en un cd, altres en pàgines de paper reciclat, a les mans dels cadàvers amb els ulls oberts, de mirada completament buida, estirats a terra amb la boca

oberta, morint després de pronunciar un mot, una puta paraula que provocà o no, el desenllaç allí, en aquell punt mort de l'habitació, on la foscor i l'oblit predominen.

Cendra que aprèn a volar, alleujada per no significar res més que paper cremat i mortal.

Les gotes d'aigua que cauen suaument em desperten.

Corro cap al lavabo i em miro al mirall. Una silueta escarransida s'hi veu reflectida. Els ullots blaus em miren intensament i em fan por. Murmuro alguna cosa, però no m'entenc ni jo mateixa. M'acaronen la galta, jugo amb els meus cabells.

- Merda, encara sóc viva.

M'imagino com seré quan sigui més gran, quan la maduresa física i psíquica s'apoderi de mi. I somio.

Recordo aquell poema de Josep Carner, *La poma escollida* i penso que no tindrè un Lamón que m'estimi tan i em recordi que durant un temps vam ser joves i bells i ara només ens queden arrugues experiència i que em digui que tot i el pas del temps, encara sóc l'Alidé d'abans.

M'adono que això no ho puc somniar, perquè no sé com serà, no sé com seré i no sé si viuré.

El que sé, és que a mi també m'agradaria ser cendra que vola alleujada sense maldecaps i sense pensar si seré oblidada o no. I mentre viatjo cantar:

Era dèbil, massa dèbil per volar

Però tu eres allà, al meu costat

I m'animaves a fer-ho.

Som-hi noia! Pots fer-ho! Només és viure!

No és difícil. Només t'ho has de mirar des de dins

Des de dins...

CORRESPONDÈNCIA

La gent creu que estic boja, però jo t'escric aquesta carta per demostrar el contrari. M'he informat en pàgines web d'aquestes rares i d'això que sento jo, no en diu res enlloc.

La rutina que tinc cada dia d'haver viscut ja uns segons de cada minut i minuts de cada hora fan que no compregui el significat de la meva vida, perquè percebo que algú la viu per mi.

Quan li vaig explicar al Dani, em va deixar, dient-me que m'havia tornat boja; i jo l'estimava. No he tingut la sensació d'haver viscut aquesta part en què t'escric aquestes línies, així que suposo que la podràs llegir si la deixo sota la catifa de la porta del pis.

No sé qui ets, ni què ets, ni sé res de tu, però cada dia tinc més ganes de conèixer a aquest algú que viu la meva vida.

Abans, quan anava a treballar, la meva feina m'agradava, però en aquesta habitació esponjosa, noto que em consumeixo cada dia més ràpidament com si el sospir que faig fos l'últim.

Encara recordo els petons i les abraçades que en Dani em regalava quan arribava del despatx de l'Avinguda de Roma, la suavitat amb que els seus braços m'acaronaven i com jo l'havia estimat i com ell m'havia donat pel sac quan més el necessitava, perquè algú me'l volia prendre.

Avui és el dia més inútil que he viscut en aquestes parets, el 29 de Febrer del 2.199, i encara no sé per què m'he d'acabar aquí, quan jo volia ser lliure i aprendre a volar. Per això siguis com siguis – no m'importa – vull que m'ajudis i que desapareguis de mi, deixant-me viure la meva vida, abans que jo mateixa pugui prendre-me-la.

Com pot ser que estiguis a l'any 2.199? Com és aquest món? Segurament tot això és una broma però estic encuriosit. La meva dona ha trobat aquesta lletra estranya avui al matí sota la catifa, com has dit. Sort que he estudiat llatí en vides posteriors, sinó no podria entendre això. La meva vida és un desastre. No estimo la meva dona i estic confús. Ets en un manicomi? Jo em dic Daniel, com la teva parella, és una casualitat? L'únic que sé és que jo visc al 2.007 i és impossible escriure'ns amb tant de temps pel mig.

No em creus? Què és un manicomi? Daniel? A mi no m'importa perdre la meva vida perquè per dins ja estic morta i tu no estimes la teva dona, per què? Tampoc no t'importa massa perdre la teva vida doncs. Quan en Dani em tocava, la sang em bullia i quan em somreia, jo feia el posat d'una adolescent tonta i m'enrajolava. Tallem-nos les venes! Saps com és fa, oi? Jo en vides posteriors he estat una gota d'aigua, he viatjat per diferents oceans i he viscut una vida en moviment, i tu? Per cert em dic Sara Montoliu.

Suïcidar-nos? T'has begut l'enteniment? No sé del cert per què t'explico els meus assumptes. No recordo haver estat res en una altra vida, això que vol dir que la meva ànima és morta? M'he informat sobre tu i no tinc notícies bones, segons m'han dit vas morir l'any 1999 ofegada: homicidi. M'estic escrivint amb una persona que ja no respira? O al·lucino?

Sóc una ànima en trànsit, i tu, ara has descobert el meu secret. Tu ets qui viu, ara la meva vida i tot aquest desenvolupament és un somni, un somni del qual ni tu ni jo despertarem mai. Però a mi m'agrada així, desapareixeré de la teva vida, perquè puguem viure vides paral·leles i notar com un de nosaltres viu la vida de l'altre i recordar-nos de les ànimes mortes de dins nostre, des de les quals vam mantenir correspondència uns quants anys endarrera.

Així que una ànima en trànsit, sona bé això! I aquestes parets blanques i esponjoses són la teva habitació? O la teva presó? La meva dona em vol deixar.

Escolta el que et diu el cor, que encara batega.

No t'ho creuràs però quan sortia de la feina i passava pel pont, un cotxe s'ha encastat contra mi i m'hi ha fet caure. Jo encara respirava, però després m'han teletransportat i ara sóc entre unes parets blanques i esponjoses, com tu. Sóc una ànima en trànsit? Què he de fer per ser un cadàver? Es que aquest tipus de vida... no m'acaba d'agradar. Sembla que l'any és el que em vas dir tu, això vol dir que tornarem a viure?

Shhhhh! Calla, això no ho sap ningú.

RECORDS AMARGS

En l'adolescència els seus objectius no estaven definits però passaven per trobar algú que la fes sentir estimada mínimament i ser – és clar – com la resta dels mortals. Totes les seves amigues havien trobat algú amb qui passar els dissabtes, algú que les convidés al cinema, que es recordés del seu aniversari, les fes sentir més dones i els dilluns venien amb un riure burleta per fer-li enveja.

- Beneïtes!

Els hi deïa de tant en tant. Però de res servia, perquè era ella la que se sentia ignorada i com un paper de *chupa-chup* llençat al mig de les Rambles. Per què eren tan cruels?

Mica en mica, va aprendre a callar i observar el seu comportament. Centrava el seu odi en ella mateixa. Estudiava, llegia, pintava – i se li donava tan malament – i matava el seu temps en el que podia per no sentir-se tan sola. Els coneguts, perquè d'amics no n'ha tingut mai gaires, van començar a dir-li “cosa rara” i afirmaven molt segurs de les seves paraules, que mai ningú la faria feliç.

Ara però, se sent una persona completament diferent, ja no busca ningú que l'estimi, ni que la dugui al cinema, que es recordi d'ella ni que la faci mínimament feliç, perquè ho veu com alguna cosa totalment impossible.

Als seus vint-i-un anys – recent estrenats – segueix totalment sola, sense que ningú mai l’hagi fet sentir millor persona. Mai ha arribat a estar amb ningú ni mai ningú li ha dit que li importava.

Dreta al punt més alt del penya-segat i sola, sola i amargada com sempre mirava l’horitzó, la línia poc definida, que separa el mar i el cel, llunyana i imaginària com la seva pròpia vida, a més de desastrosa, des del primer dia on allà mateix sa mare la va parir i abandonar, lletja i miserable. Mai retrobada, objectius frustrats i arrabassats.

Cèl·lules mortes recobrien el seu putrefacte cos.

Per més que mirava aquella línia, embadalida i perduda com sempre, no trobava records bons en la seva vida, pèssims *flaixbacks* del seu passat apareixien novament i revivien dins seu el dolor que mai havia alliberat.

Escenes violentes de la seva maleïda infància i joventut “no serveixes per res” li havien dit “No ets especial, ets un gra d’arena en un oceà immens, perdut de la Via Làctia”. Ella havia plorat, fins que els seus ulls foscos esdevingueren més clars en el pas dels anys i en la seva adolescència res va millorar.

Va descobrir que sa mare era una prostituta desgraciada que s’ho feia amb tothom i tothom la magrejava per quatre xavos. Un infame, l’havia repassat i no va voler pagar-la, ella morí i el seu cos fou trobat mentre unes noies esperaven acabar una cua immensa d’hores eternes amb un tiquet pel Campionat del món de Volley Platja.

Ningú buscava els assassins de putes assassinades, per què? Algú les trobava a faltar?

Ella no havia estat millor que sa mare. Als seus vint-i-un anys volia fondre’s entre la terra, servir d’aliment als peixos i eliminar els records on ella apareixia.

Els seus cabells greixosos indicaven que feia dies fins i tot setmanes que no es rentava el cabell, el mateix temps que no havia sortit de casa.

El mateix temps que l'aigua dolça li havia regalimat cos avall per última vegada i seguia sentint-se bruta, es feia fàstic, brutícia indivisible, indestructible, permanent en la seva misèria. L'infame desgraciat li havia robat la lluentor cristal·lina d'una nena esporuguida, esquelètica, tímida i fastigosament morta.

Aquella brisa i posta de sol rogenca, la van fer endinsar en un món ple de records amargs que empastifaven i cobrien una ànima que, en aquest món, no tenia res més a fer.

Recordava, quan era petita, pintar els mapamundis que a l'escola li donaven. El color blau, als llocs on volia anar a fer de voluntària. El vermell per a les ciutats i països que volia visitar abans de deixar en mans d'un altre, la seva vida. El verd se'l guardava pels viatges amb els amics. Finalment en taronja, que representava una vitalitat i bellesa intensa plena de sensualitat, per l'odissea de l'amor.

Als seus ulls de mirada gèlida mai no els havia importat que els altres nens i nenes es riguessin d'ella, quan en comptes de jugar a pares i mares, a futbol o a qualsevol joc estúpid de criatures es dedicués a planificar la seva vida, en un racó fosc i oblidat per tothom.

Sovint pensava que aquestes promeses que es feia a ella mateixa en la solitud, mai arribarien a ser res més que records de la seva infantesa. No havia tingut aquell dinamisme, alegria, somriure, vitalitat i bellesa, ni desitjos propis d'una nena prima de cabell carbònic i ulls blaus de dotze anys.

La primera vegada que havia viatjat amb tren, fou per cercar un nou orfenat que la volgués. Tothom s'estranyava que una noia sana i forta com ella, estigués d'aquella manera i busqués aïllament. Era una mala influència, així la qualificaven. No havia fet mal a ningú, no havia pegat, no havia insultat no havia fet res. Potser era per això.

Coneixia el seu destí, però va asseure's a la finestra i va mostrar un somriure ocult. Només ella sabia el que estava succeint a dins seu. Les muntanyes corrien ràpides al costat i semblava que volguessin acaronar-li la galta pàl·lida.

Cases que no havia vist mai, barraques on la gent vivia que feien que no se sentís tan brutalment desgraciada per ser ella.

A l'altre costat, el mar. No es movia, però la seguia, perseguia el trenet on viatjava per fer-la una mica més feliç. Els núvols que suraven lliurement, el sol que brillava uns centímetres més enllà, intocable. Impenetrable.

Va ser el millor viatge que realitzà en molts anys. Va oblidar-se de tot, de la seva mare, dels seus companys... i fins i tot, li hauria agradat perdre's a ella mateixa.

La dona que viatjava amb ella va arrossegar-la quan el tren s'havia aturat a la parada que esperaven. La glòria havia acabat per ella, tornava a enfrontar-se a la realitat. Hauria de descobrir un nou món una altra vegada, com ho havia fet abans.

Ningú entenia perquè buscava aquella solitud, però al final la van deixar estar. Mentre estudiava no molestava a ningú, aprofundia en l'aprenentatge, devien pensar.

Mesos més tard conegué en Julià, un noi que semblava ser diferent de la resta. La valorava, comprenia el fugir de la seva ment, fins i tot va arribar a pensar que el noi s'havia enamorat de la seva ànima. El seu cabell es confonia amb l'or i aquell ulls grans i desperts de color verd, transmetien una sensació de confort que no havia experimentat encara.

De vegades sortien una estona. Passejaven pels parcs i s'arribaven vora del riu, per seure en bancs de fusta que els pintors de carrer s'havien espavilat en decorar. Escrivien, pensaven, cantaven, llegien. Però no estaven sols. L'un tenia l'altre i encara que mai s'havien arribat a dir com d'important era cadascú, ho sabien.

L'aire que corria era cada vegada més gèlid i tenia més força i les onades colpejaven amb intensitat les roques, que esporuguides es confonien amb la sorra del fons del mar.

Sovint pensava que els missatges en una ampolla que algun desconegut llença a l'aigua per rebre ajuda i demanar auxili, funcionarien amb ella. "Què màgic!" Potser si feia saber al món que no era com els demés, podrien oferir-li un altre sistema de vida.

Mirava absent l'aigua salina i mantenia l'equilibri amb dificultat.

Un 27 d'abril gris i plujós, una família va aparèixer demanant l'adopció d'una criatura. Les germanes van oferir-los els millor nois i noies que hi havia al Centre, però la parella no ho veia clar. Volien algú diferent, amable, sensible.

En Julià va aparèixer en el pitjor moment amb una capseta de bombons de xocolata negra, feta acuradament i amb un disseny molt original. Se'n van enamorar.

Set dies després el noi va desaparèixer de la seva vida per no entrar-hi mai més. Set dies després la felicitat més gran de la seva vida, havia desaparegut, el motiu pel qual encara seguia lluitant i el món exterior l'havia deixat de preocupar. Set dies després entrà en un somni profund. Set dies després va deixar de menjar.

Ja no tenia cap més record de la seva infància que volgués tornar a viure.

Un dijous fred i plujós de març, caminava pausadament pels carrers del barri amb ganes de mullar-se i pensar.

Sentia passos darrera seu, però no la preocupaven gaire, sempre hi ha gent voltant. Cada vegada es produïen en un interval de temps menor i ella accelerava el pas.

Una mà va obligar-la a girar-se i sense temps, per saber qui era, algú va estampar-la amb massa força i una violència excessiva i descontrolada a la paret.

Ella es deixava fer atordida.

Li tocava els pits i fregava el seus llavis per la seva panxa, entre crits i cops de puny. Ell era més fort. Els dits carnosos i molsuts li tocaven tot el cos. Li besà la cara, després el coll i finalment els llavis amb amargura.

Crits i cops de puny.

Soroll.

Després un silenci ho apagà tot.

Ella quedà estesa a terra perquè aquell homenet corpulent li havia ventat un cop al cap.

Passades algunes hores va recobrar el coneixement i es trobà tota sola i nua al mig del carrer. Gotetes d'aigua encara li queien a sobre, humitejant algun raco, on l'aigua no hagués penetrat encara.

Va aixecar-se com va poder, marejada i fatigada, dirigint-se cap a casa. Sentint-se bruta.

L'aigua de la dutxa, el sabó no foren suficients després de vint vegades d'ensabonar-se i treure-se'l de sobre.

El penya-segat l'havia salvat una vegada i ara amb aquell fort vent l'estava cridant, perquè es convertissin tots dos en un de sol.

Va imaginar-se al vell mig del desert de Gobi, amb una calor insuportable, plena de sorra, però aquella il·lusió no va agradar-li.

El mar era un segon cel. Tan blau com una pinzellada i enfadat com un nen sense caramel.

Va fer un pas endavant.

- Volia viure, però sóc un cúmulo de cèl·lules ressuscitades, la meva ànima està enterrada en una fossa profunda.

Un altre pas.

- *Si algú mor ara en el món, vindrà cap a mi.*

ANHELANT LA LLIBERTAT

Victòria deia que no era possible tornar de la ciutat de la Mort sense haver plorat. Quan algú s'entesta a lluitar contra un assassí acaba mort, al costat buit de la vida. En una selva obscura.

Ella arribà amb taxi i entrà al Sant Recinte en silenci, entre tombes i gent soterrada, seguint el camí principal. Corria un fred polar que li glaçava l'espina. Vestia una gavadina llarga i duia a la mà dreta una bossa de viatge que no semblava pesar gaire.

Aquella olor de gespa humida va fer-li recordar una ànima impura que feia molt de temps havia conegut.

La història començava a Civic Center, prop del Financial District del barri de Manhattan, a Nova York.

Ella sortia de casa, a un pas lent i pesat, sense saber on anava. Deixant-se portar, mentre l'ànima conduïa i els seus peus la seguien, tenint la llibertat d'escollir on la portaven els seus passos.

Des d'allà podia veure l'Estàtua de la Llibertat, el seu avi li recordava cada diumenge després de dinar que protegia la ciutat.

Llàgrimes brollaren dels seus ulls.

“Aprèn a somriure quan vulguis plorar” li havia dit ella.

¿Per què havia tardat tant de temps en adonar-se que aquelles milers de partícules que la formaven havien desaparegut en el precís instant que el seu cor deixà de bombejar?

Tan sols havia pogut restar invàlida veient com cent somnis adults es fonien, queien al forat buit, allà on calla el sol. Mirar com la seva llibertat s'escolava per tots els racons, com les paraules es desintegraven allà mateix.

Esperant que algú la fes morir amb dolor i pogués desaparèixer cercant els tresors d'unes idees abstractes dels pensaments que hi ha més enllà de les cèl·lules vives, que recobreixen la resta dels cossos que encara respiren. Robespierre provocà el "Terror", perseguint i exterminant els antirevolucionaris, i que acabà amb la victòria de Napoleó. Ella provocà el *Terror* de la seva mort i el foc per cremar les cèl·lules mortes que recobrien el seu cos i acabaren amb la seva il·lusió. Ara descansaven escampades pel Hudson River, ella n'estava molt de l'Estàtua de la Llibertat.

Les làpides tenebroses començaven a retorçar-se i semblava que tots anessin a conèixer aquella ànima pertorbada que havia visitat el cementiri: Victòria.

Va arrossegar-se fins a la pedra tombal més pròxima i enterrà allà els seus desitjos i la placa de policia neoyorquina.

- Saps què és, que el teu cos ignori el destí de la teva vida? – va murmurar.

Omplia la banyera d'aigua calenta sense miraments, mentre sonava la seva cançó preferida.

Va fer-se una incisió al canell en forma d'aspa i el posà dins l'aigua calenta.

La sang començà a tenyir l'aigua cristal·lina i dels seus ulls brollaren llàgrimes, mentre a poc a poc, els tancava inconscient, per no obrir-los mai més.

Som diferents, estrangers que vivim en vides separades.

L'última imatge definida que Victòria veié fou una fotografia de l'Estàtua de la Llibertat que reposava solitària al costat del mirall que reflectia el cos sense vida d'una noia jove.

LA RARESA DE LES MENTS

Una figura esvelta i seductora, de cabells pel rojos despentinats, barba de tres dies, ulls verds, ulleres agressives de color negre i blanc, vestit amb pantalons, americana i camisa blanca, que duia una bossa d'equipatge, va sortir al carrer.

Els carrers de Morningside ja m'eren familiars. No era el millor barri de Manhattan, però era acollidor i tan diferent de Londres.

Feia gairebé un any que havia decidit que havia de desaparèixer per sempre. L'inspector McDiarmund ho tenia tot planejat, la seva vida i la dels altres, el futur i la manera de deixar d'existir. Si no hagués acceptat encara seria a Tarragona acabant d'estudiar Criminologia, els meus amics no em recordarien mort i seria en Josh Hunter.

Ara el nom de Jake Lockwood em substituïa.

Mai no havia deixat de pensar en ella. L'Emily era aquella noia de cabells arrissats, ulls foscos i silueta esvelta, que m'havia enamorat. Recordava encara la nota que li havia deixat quan els dos estàvem repenjats al London Bridge, jo ja era mort i ella plorava trista. La boira era espessa i ella ni s'adonà que era allà.

Sempre t'estaré vigilant. T'estimo i t'estimaré sempre. No estiguis trista, el teu somriure enlluerna a qualsevol. Sabia que tard o d'hora em tocaria a mi. Mai desapareixeré i sempre t'acompanyaré si tu em fas un lloc, en el teu cor. Sigues molt feliç i no ploris per mi, no m'ho mereixo.

Sempre teu,

Josh Hunter.

La vida sense els seus petons, sense les seves dolces paraules, sense ella era diferent estranya i sobretot absurda.

Havia renunciat i la culpa era només meva. No havia aconseguit res, bé potser ara tenia més experiència després de treballar al *New York Police Department*.

Tampoc no en trauria res perquè ara només era en Jake Lockwood, aquell que es posava en merders perquè la seva vida ja no tenia el sentit que tenia abans. No tenia família des del Nadal de feia tres anys, quan una misteriosa organització havia decidit jugar amb mi i matar als qui estimava, no tenia amics ni a l'Emily des de feia dotze mesos.

No parava de donar-hi voltes, però fer hores extres m'ajudava a no pensar.

Aquell misteriós cas que dies enrera m'havia deixat sense hores de son, tenia encara la seva escènica posada al cervell.

El director d'un museu John Jones havia assassinat al comprador i constructor Adam Smith. L'accionista volia construir un luxós hotel a Nova York i la situació de l'exposició egípcia del recinte era un dels millors llocs, Rossevelt Island no era tan pràctic per als clients i barris com el Financial District o Civic Center tenien més nom per edificar-hi un hotelet de quatre estrelles.

Inicialment la víctima havia deixat escrit el nom d'un possible assassí Ronald Llobera, tot i que hi havia algunes pistes que no encaixaven. Sobre el paper on hi havia l'escrit, unes guixades d'un bolígraf sense tinta semblaven taxar-lo. A més una persona que sap que ha de morir no es molesta en amagar la punta de l'esmentat bolígraf com jo el vaig trobar.

Tot es començava a complicar en accés. No entenia res i no podia dormir.

Després d'unes setmanes buscant proves va endevinar, l'inspector per al qui treballa, que l'autèntic culpable era el propietari, el seu bolígraf no funcionava i el gargots estaven fets amb aquell utensili.

No vaig acabar d'entendre aquest cas, perquè em semblava hi ha havia massa forats buits, però de totes maneres no podia qüestionar la feina del meu superior. Jo estava allà per observar i aprendre no per oposar-me a les seves idees i maneres de fer.

No em vaig poder estar de comentar-li el meu desacord respecte a la manera com havia clos la investigació i gràcies al meu intent per buscar altres culpables i al meu afany per buscar altres assassins que no fossin els que estaven predestinats a ser-ho vaig ser condemnat a dues setmanes de treballs comunitaris, que segons en Hayes – el meu superior – consistia en patrullar amb l'agent Harris, el més veterà del departament, i ajudar-lo en assumptes de trànsit i persecucions urbanes, com la que vaig haver de realitzar el meu segon dia al seu servei.

Un home havia entrat a robar amb una pistola del calibre trenta sis, en un supermercat d'aquests que obren les vint-i-quatre hores, que allà és de les coses més normals del món. I jo em preguntava, per què he d'estar perseguint a un pobre desgraciat que no en deu tenir ni per menjar?

No és que la meua vida sigui plena de riqueses i immensitats. En tinc per anar tirant, perquè els diners de l'herència no els vull tocar. Si que hauria d'arreglar aquest apartament en el que visc, sembla un cau de runa llefiscós, però per les hores del dia que hi passo suposo que ja m'està bé que estigui així. Ningú hi ha estat mai.

El cas és que jo anava corrent i no sabia perquè, però anava més lent que mai. Les cames em feien figa i estava molt cansat per córrer en aquelles hores i tot i que volia demostrar a l'agent Harris que era un home ben fet i madur capaç de tot no m'hi veia convençut d'empaitar aquell home.

Finalment el vaig atrapar. No anava armat i ell si. Per sort o per desgracia va voler disparar-me i per més sort o més desgracia sense adonar-me'n li vaig etzibar un cop al braç on duia l'arma que va acabar disparant-se sola. Era tot molt fosc, però jo sabia que era mort.

L'agent va aparèixer minuts després amb el vehicle i les seves llumetes enceses. Va dur-se les mans al cap per cridar:

- Valga'm Déu!!!

Jo no sabia quina cara posar, aquell home em superava. No passava res, era Amèrica. L'arma l'havia disparat ell i jo volia encarar a terra, però em va sortir tot al revés. Em vaig sentir fred, com si tornés a tenir aquella mirada gèlida d'abans. Allà ningú sabia res del meu passat, ni si em deia Josh Hunter o si sempre m'havia dit com ara.

L'Emily va tornar a omplir-me de records, no recordo l'últim petó, només la nostra última conversa telefònica. Li havia dit que l'estimava perquè mai més li podria tornar a dir com a en Josh. Ella tenia una mirada estranya i perduda, com si hagués pogut penetrar al meu cervell per saber què pensava.

En Harries em devia estar parlant des de feia estona, però jo tan sols sentia un lleuger murmuri. De fet s'hi esforçava massa per fer-me entendre que aquella feina li havia salvat la vida i si jo ho volia també m'he la podria salvar a mi. Ell no podia entendre que els assassinats i els homicidis m'apassionessin tant. És una cosa tan poc previsible i ahora comprensible que mai ningú podrà entendre aquest sentiment estrany que m'abraça cada vegada que m'involucro en un cas d'aquest tipus.

Fa alguns dies, no gaires, vaig conèixer una noia. S'assemblava molt a l'Emily i va apoderar-se de mi una passió desconsolada. Tenia ganes de besar-la i d'arribar fins i tot més lluny. Però no era ella i me'n vaig adonar quan vaig fer-li un petó. Els seus llavis eren molsuts, els d'ella no.

Vaig apartar-la com un idiota indecís, però no ho sentia. M'hauria agradat fer un viatge a Londres algun dia per poder-li dir tan sols que hi seguia pensant.

Ahir vam cloure una altra investigació i aquesta vegada em sembli el que sigui o alguna cosa diferent no penso comunicar-ho a ningú.

És tractava d'un homicidi força més comú que l'anterior, el culpable inexpert havia deixat més proves, però no per això deixava de ser menys interessant la investigació.

Resultava un argument força corrent. Noi desesperat coneix una noia, noi desesperat vol alguna cosa amb la noia, noia no hi està d'acord i noi amb violència acaba amb una meravellosa vida d'una noia de vint-i-dos anys, rossa i esvelta. Curiosament duia un perfum tan semblant al que duia l'Emily, de roses ben vermelles. Primavera, em sembla que es deia la fragància.

Avui a la tarda he d'anar a buscar alguna pista d'un altre assassinat al telefèric que comunica Manhattan amb Rossevelt Island.

És una mica tenebrós perquè hi he d'anar sol i fa un dia plujós, però duré una arma a sobre, per mesures de seguretat i no hauria de passar res anormal.

M'entre m'afaito content, escolto aquella cançó que tan li agradava a ella i m'entristeixo novament. M'imagino que deu ser feliç i potser ha trobat algú que l'estimi com es mereix.

Els viatges amb un telefèric sempre m'han fet gràcia. Són tan alts, frescos i romàntics.

En Hayes no ha volgut pujar, m'espera a l'altra banda.

A l'interior no hi ha res, de manera que començo a omplir la cabina de luminol per veure si hi ha restes de sang. Efectivament tal i com em pensava han aparegut magnífiques taques d'aquesta substància roja i líquida.

El viatge finalitzava i l'inspector ja m'estava esperant.

- Com a anat la cerca?
- Bé, he trobat restes de sang.
- Ara faré entrar en James i l'Adison perquè s'ho tornin a mirar. – va dir seriós. –
No és que no confii amb tu, però val més estar-ne segurs.

Un home va intentar pujar al telefèric. Uns trenta anys, sense afaitar i roba elegant que no concordava amb el seu aspecte.

L'agent Harris, que també era allà va dir-li que no podria pas pujar.

Es limità a fer mala cara i va fer mitja volta.

Un tret.

Em palpo l'arma al pit tot decidint que és hora de passar a l'acció.

Dos trets més.

L'agent Adison cau ferida a terra, encara es belluga, es veu que no viurà i que està patint. En Hayes alertat corre cap a la noia.

Un altre tret.

Jo cansat de fer veure que sóc un estaquirot inservible, també corro. Veig a l'home i ell em veu a mi. Em mira i no deixa de mirar-me mentre m'apunta amb aquella pistola. No faig cap moviment, només espero. Ell és més llest. Prem el gallet i en surt una bala daurada que es dirigeix a molta velocitat cap allà on sóc.

Si fóssim en una pel·lícula quedaria molt bé dir que aquella bala porta el meu nom gravat o dir que aquell jove va ser capaç d'esquivar la bala que el conduïa cap a una mort segura. Però no era en un *thriller*.

Un nou tret eixordador i un espetec.

No sento el meu cos. La sensació de surar sobre l'aigua sense fer cap tipus de força és la més semblant a la que percebo.

Un "Pip Pip" força molest acompanya el meu repòs. Com m'agradaria que el sorollet desaparegués.

Tinc ganes d'obrir els ulls i veure on sóc. Tinc l'estranya sensació de que fa molt de temps que no em moc. Tinc una mica de gana. Tinc ganes de saber qui sóc.

Faig un esforç molt gran per obrir-los. No estic sol. Hi ha dues siluetes a l'habitació però no les distingeixo. Diuen alguna cosa que encara no entenc.

- Adrià! Has obert els ulls!
- Ens van dir que no tornaries en si!
- Adrià? – m'he sentit dir.

Aquelles siluetes es miren sobtades.

- Doctor!

Una altra silueta, corpulenta, entra a l'habitació lluminosa.

- El pacient ja s'ha despertat!
- Sembla una altra persona.
- És normal. Ha estat sis mesos en coma.
- Sis mesos en coma? – dic.
- Després d'aquell terrible accident.

- Quin accident?
- El que vas patir quan vas caure des de la segona planta de l'edifici, no ho recordes? – diu una veu, que sembla ser masculina.
- No recordo res. Estic molt confús.
- Descansa, a veure si demà pots recordar alguna cosa.

Tinc ganes d'estar sol i sense estar-hi, m'hi sento.

Quan me despertat encara hi havia aquelles dues siluetes, ara ja les distingeixo. Les cares em resulten tan familiars que se'm fa estrany que no reconegui de qui són. Ell es diu Marc i ella Violeta, quin nom tan maco!

- De moment està estable.
- Recordes qui sóc, Adrià?
- No.

De sobte em palpo el pit, perquè tinc una enorme sensació d'ofec. Ells ho noten i fan venir algú i veig una agulla i la noto prop de la iugular.

Després, un llarg silenci engoleix aquella habitació lluminosa i paradoxalment fosca.

